

„Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban.” (Ef 4,32)

„Legyetek egymás iránt jóindulatúak, könyörületesek, és bocsássatok meg egymásnak, amint Isten is megbocsátott nektek Krisztusban.” (Ef 4,32)

Nincs szebb dolog annál, mint amikor azt mondják nekünk: „Szeretlek.” Ha valaki szeret, akkor nem érezzük magunkat egyedül, biztos léptekkel haladunk, és a nehézségekkel, kritikus helyzetekkel is szembe tudunk nézni. Ha pedig a szeretet kölcsönössé válik, akkor remény és bizalom tölt el, és biztonságban érezzük magunkat. Mindannyian tudjuk, hogy a gyerekeknek szeretettel teljes környezetre van szükségük ahhoz, hogy egészségesen fejlődhessenek, szükségük van valakire, aki szereti őket. De erre minden életszakaszban szükségünk van. Ezért mondja az életige, hogy legyünk jóindulatúak egymás iránt, vagyis szeressük egymást, és Istent állítja elénk példaként.

Élete azt mutatja meg, hogy az egymás iránti szeretet nem pusztán érzelem, hanem nagyon konkrét és igényes „jóindulat egymás iránt”. Jézusban Isten a betegek és a szegények mellé állt, megszánta a tömeget, irgalmas volt a bűnösökhöz és megbocsátott azoknak, akik keresztre feszítették.

Számunkra is azt jelenti a jóindulat a másik ember iránt, hogy meghallgatjuk őt, őszintén odafigyelünk rá, osztozunk örömeiben és szenvedéseiben, törődünk vele, és figyelemmel kísérvük az életét. A másik soha nem idegen, hanem a testvérünk, hozzánk tartozik, ő az, akit szolgálni szeretnénk. Teljesen ellentétes magatartás ez azzal, amikor a másikat riválisnak, versenytársnak vagy ellenségnek tekintjük és rosszindulattal vagyunk iránta, elnyomjuk, vagy ki is rekesztjük, ahogy azt sajnós a napi hírekben sokszor halljuk. De még ha idáig nem is jutunk el, előfordulhat, hogy harag, bizalmatlanság és ellenséges érzület halmozódik fel bennünk vagy egyszerűen csak közömbösség és érdektelenség azok iránt, akik rosszat tettek velünk, nem szimpatikusak vagy társadalmi szinten nem a mi köreinkhez tartoznak.

Legyünk jóindulattal egymás iránt, tanítja az élet igéje. Azt jelenti, hogy járjunk az irgalmasság útján, és legyünk készek megbocsátani egymásnak valahányszor hibázunk. Chiara Lubich azt mondja ezzel kapcsolatban, hogy új keresztény közösségi tapasztalatuk kezdetén első társaival megkötötték a kölcsönös szeretet szövetségét, hogy megvalósítsák Jézus parancsát. Ennek ellenére előfordult, hogy „különösen kezdetben nem volt egyszerű radikálisan megélni a

szeretetet. Annak ellenére, hogy megerősített bennünket Isten rendkívüli ajándéka, ugyanolyan emberek voltunk, mint a többiek, és közöttünk is előfordult, hogy kapcsolatainkon megült a por, és meggyengült az egységünk. Például olyankor, amikor észrevettük a másik hibáit és ítéltünk felette, s így alábbhagyott a kölcsönös szeretet tüze.

Hogy megoldjuk ezt a helyzetet, egyszer arra gondoltunk, hogy szövetséget kötünk, és ezt az »irgalmasság szövetségének« neveztük el. Elhatároztuk, hogy reggelenként mindig új szemmel látjuk a felebarátot – a fokolárban, az iskolában, a munkahelyen –, újnak, egészen újnak tekintjük, és nem fogunk emlékezni hibáira, hanem mindent befedünk a szeretettel. Azt jelentette, hogy a szívünkben mindenki felé ezzel a teljes amnesztiával, az egyetemes megbocsátással fordultunk. Kemény elhatározás volt ez, de együtt tettük meg mindannyian, és ez segített, hogy mindig elsőként szeressünk, utánozzuk az irgalmas Istent, aki megbocsát és elfelejt.” ^[1]

Az irgalmasság szövetsége. Talán ma is ennek segítségével növekedhetne bennünk a jóindulat egymás iránt.

Fabio Ciardi

^[1] *A felebaráti szeretet, Beszélgetés muzulmán barátainkkal*, Castel Gandolfo, 2002. november